

vida

Dluhy

FENOMÉN DNEŠNÍ DOBY?

Dluhy - fenomén dnešní doby?

Věnováno

Všem, co nás podporují a drží nám palce v našem nelehkém boji.

Banky ochotně půjčují statisíce i lidem s duševní chorobou. A ti své dluhy nedokážou splácet. Málokterý z nich je zbaven svéprávnosti a tak smlouvy o půjčce platí. Jejich neplatnosti je možné dosáhnout jen soudem.

V nových občanských průkazech už nemají tito nemocní lidé poznámku o omezení či zbavení způsobilosti k právním úkonům. Banky připouštějí, že je pro ně těžké identifikovat psychicky nemocného člověka.

Legislativci balancují mezi dvěma krajnostmi. Ochránci lidských práv se dožadují pro pacienty co největší suverenity a autonomie, na druhé straně možná i titíž lidé pro ně chtějí co největší ochranu.

Bohužel většina lidí nechává své problémy být a neřeší je. Všem přejí odvahu a odhodlanost postavit se tomu čelem a začít řešit své věci již v době, kdy problémem nejsou nebo začínají být a nenechat to, kdy už je to obtížné, někdy již skoro nemožné.

MIRKA PODGORNÝCH

OBSAH

ÚVODNÍ SLOVO	1
PETR I	3
PETR II	4
PETR III	5
STANISLAV I	6
STANISLAV II	7
JANA I	8
JANA II	9
MONIKA I	10
MONIKA II	11
MARTIN I	12
MARTIN II	13
MARTIN III	14
EPILOG	15
VIDA Z. S.	16

PETR I

Koupila jsem si jízdenku a nasedla do vlaku. Těsně před rozjetím vlaku do kupé nastoupil pán středního věku a požádal, zda si může přisednout.

Souhlasila jsem, proč ne, místa je dost, přeci nebude stát.

Až později jsem si všimla, že měl v ruce rozpité pivo. No, snad to bude ok. Obrátila jsem se k oknu a dívala se ven.

Bohužel cestující si myslel něco jiného. Obrátil se ke mně a začal rozhovor. Byl slušný a jeho příběh se začal odvíjet stejně jako cesta kupředu, tam, kam jsme oba potřebovali dojet.

Bydlel s rodinou kousek u Rokycan. Měl maminku, tátu a bratra. Více mi o rodině neřekl. Jen, že moc rád se toulal tam, kde bydleli. Bydleli na okraji malé vesnice a on měl moc rád ty stromy a plno tajemství, které lesy a louky skrývaly.

Když vystudoval základní školu, bylo samozřejmostí, že bude myslivcem, bude žít v hájovně a bude se starat o nějaký les, který bude v jeho rajonu. Moc se na to těšil a podle toho také studoval. Po vystudování se stal hajným, i když bez hájovny. To mu ale tak nevadilo, mohl být celý den v lese, a to bylo to nejlepší, co se mohlo stát.

Byl šťastný a usměvavý. Záhy mu však došlo, že jen pobíhání po lese tato práce není. Musel si koupit několik zbraní a náradí do lesa. Hotovost neměl, přišla první půjčka, kterou na začátku splácel díky své práci. Začal však pít a musel postupně své zbraně prodat, aby měl na splátky.

PETR II

Mýtus 1 : Duševní onemocnění je totéž jako mentální retardace

Práce ho již tolik netěšila, musel neustále řešit nová pravidla, nové změny. Byl z toho ve stresu, začal více pít a dostával se do nejdříve malých, pak již velkých depresí, kdy si neuměl ani představit, že by vstal z postele a měl by jít ven. Lesy, louky ho již nelákaly, bál se všeho, co měl kolem.

Postupně se to zlepšilo a on usoudil, že nemůže mít tak zodpovědnou práci a odešel ze své práce. Rozhodl se, že mu pomůže fyzická práce na čerstvém vzduchu.

Postupně tedy vyměnil svoji práci za práci OSVČ, kdy měl pod sebou několik lidí, aby svou práci stihl. Začal pracovat jako lesní dělník s partou pohodových lidí. Bohužel ani jemu se krize nevyhnula, a měl čím dál tím méně práce. Pracovníci museli z něčeho žít a splátky se musely platit. Opět si půjčil s tím, že snad práce opět bude. Nebyla. Začal více pít a více se zadlužovat.

Pán propustil lidi a přestal splácet. Domů jít nechtěl. Věděl, že i matka má dluhy a dozvěděl se, že i bratr je již zadlužený.

Co teď? Napadla ho jen jedna varianta. Vzal si do batohu, co mu zbylo a odešel do Prahy. Tam se poflakoval několik let, neplatil splátky, neplatil žádná pojištění, prostě nic. Občas přespal mezi bezdomovci a bylo mu krásně. Jen v zimě neměl kam jít a byla zima. Také začal s ostatními hodně pít a neuměl se kontrolovat.

PETR III

Mýtus 2: Duševní onemocnění je pouze výtvořem něčí fantazie

Jak na tom je teď? Nyní má dávku hmotné nouze, bydlí na ubytovně pro bezdomovce, kde ale bydlí jen s jedním kolegou v pokoji. Je to velmi pohodový člověk, u kterého ví, že když nechá třeba 20 Kč na stole, zase je tam najde. Má střechu nad hlavou, a hlavně je večer kontrolují kvůli pití. Díky tomu ví, že když se přes den napije, musí chodit a chodit, aby to ze sebe dostal. Díky tomu má pití pod kontrolou.

A jak se žije? Má tu dávku a sbírá např. ořechy. Vyloupe je a prodává lidem na stáncích za 50 Kč za 1 kg. Díky tomu má velmi pěkné peníze a užívá se velmi dobře.

A dluhy? Neví, kolik to je, ale myslí si, že to může být už klidně i 250 000 Kč, možná i víc. Úroky rostou každým dnem. Když jsem se pána zeptala, zda si nechce najít práci a splatit dluhy nebo jít do oddlužení, zavrtěl hlavou, že ne. Přesně mi vypočetl, kolik by si vydělal na třísměnném provozu, kolik by

musel dát za splátky a kolik by mu zůstalo. Pak mi přesně spočetl, kolik má nyní příjem a výdej a vyšlo mu to víc než v prvním případě. Proč by to tedy dělal? Nemá motivaci. Ani partnerku nemá, kvůli které by to udělal. Chtěl by dítě, ale není schopen pro to něco udělat. Vlastně je se svým životem spokojený.

Nyní jede za rodinou domů. Moc se na ně těší, že je po delší době uvidí. Maminka je v oddlužení již asi tři roky, a ještě ji dva roky čekají, jde to těžce, ale zatím se drží. Bohužel je v neustálém stresu, aby to zvládla ještě ty dva další roky. Bratr má již na sobě exekuce, ale zatím to odmítá řešit, hodně se toho bojí a ani neví, kolik a kde dluží.

STANISLAV I

Mýtus 3: Duševní poruchy jsou spojeny s nedostatkem charakteru

Pan Stanislav dopadl velmi podobně jako mnoho nemocných, kteří se stávají snadnou obětí agresivního marketingu, také různých podvodníků a parazitů. Lékaři i sociální pracovníci léčeben a oddělení nemocnic musí denně řešit problémy kolem jejich splátek.

Stanislava, jenž trpí schizofrenií, atakují finanční ústavy, protože z invalidního důchodu nestačí splácet. „Raději jsem svůj mobil dal panu doktorovi, protože mi volali večer i o víkendu. Rozrušovalo mě to,“ říká čtyřiašedesátiletý pacient psychiatrické léčebny.

Stanislav žil sice velmi skromný, ale za to klidný a docela pohodový život. Velmi rád chodil na procházky a občas na jedno pivo do místní hospůdky, kde si rád popovídal. Strávil zde příjemný večer a opět šel domů, kde ho čekal jen psí kamarád Hafík.

Stanislavovi to stačilo a byl nadmíru spokojený, jak si pěkně žije. Sice ho trápily hlasy, ale naučil se s nimi žít. Pokud se mu zdravotní problémy zhoršily, častěji navštěvoval svého psychiatra a psychologa a snažil se vše zvládnout doma, aby nemusel jít do léčebny. Neměl z ní moc dobré vzpomínky a velmi se toho bál.

STANISLAV II

Mýtus 4: Z duševní nemoci se nelze uzdravit

Po nějaké době se seznámil s paní na inzerát a začali se scházet. Velmi si rozuměli a nakonec si paní Jarušku nastěhoval k sobě do domku. Paní Jaruška se chytla, jak se říká, otěží a začala plánovat domov pro oba. Někjaké peníze přinesla do domku ona, z nich zrekonstruovali to nejnútnejší a na nábytek a vybavení již peníze nezbyly. Pan Stanislav si půjčil výhodně u banky a splácel to ze svého důchodu.

Na vánoce mu po splácení půjčky již moc nezbylo, tak si půjčil na dárky pro svou milou Jarušku, vždyť ta reklama slibovala, že to bude jednoduché. Jaruška byla šťastná, a nic netušila. Pan Stanislav přestal splácet první splátky, neboť na něj u druhé instituce začali tlačit a vyhrožovat velkými penále. Když na to neměl, půjčil si další peníze, aby mohl zaplatit ty splátky z minulých let. Začalo se to vše nabalovat a pan Stanislav na konci už ani nevěděl, co kde má půjčeno, kde co má splácet.

Naštěstí se z toho zhroutil a dostal se do léčebny. Nebylo to tak špatné jako minule, dokonce se dostal na oddělení, kde mají moc hodnou a hlavně šikovnou sociální pracovníci. Se vším se jí svěřil a začali to vše spolu řešit. Spojili se se všemi věřiteli a nyní domlouvají splátkové kalendáře, aby vše mohli splatit a byl bez dluhů. Jaruška stojí při něm a bude mu oporou i při této situaci. Musel jí však slíbit, že už si bez jejího vědomí nic nepůjčí a budou vše řešit společně.

JANA I

Mýtus 5: Duševní nemoci se týkají jenom lidí z bohatých zemí

Jana studuje, pochází z vesnice z početné rodiny. Jediná z rodiny se dostala na vysokou školu a rodina je na ní pyšná a všude se s ní chlubí.

Jana je velmi ráda, že se dostala do velkého města, kde to tzv. žije a není již na vesnici, kde všichni znají všechny. Dostala kolej, tak nyní žije na koleji a učí se. První rok zvládla, ale má pocit, že se to učení a nároky ve škole stupňují a má strach ze zkouškového období, které přijde.

Již ani moc nechodí s kamarády na skleničku, či na diskotéku, stále se učí a učí. Píše pořád nějaké seminární práce, dokonce přestala chodit i na brigády, aby to vše stihla. Neustále má pocit, že se to na ni všechno valí a ona nic nestíhá. Už se jí nechce ani vstávat z postele, jen leží a leží. Kouká celý den do stropu a ani není schopná vstát a najíst se či jít na záchod.

Kamarádi ji chodí navštěvovat, nosí jí poznámky a jídlo, myslí si, že je jen unavená nebo nachlazená. Nic se nemění, jen kamarádi notně prořídli a chodí již jen ti nejvěrnější.

Janě je hrozně, nejradši by byla mrtvá. Neví, co má dělat, nic se jí nechce, nic nemůže. Jednoho dne se to začalo zlepšovat. Najednou začala mít strašně moc energie, vrátila se do školy, chodila na všechny přednášky, po nocích se učila a svět byl krásný. Pak opět udeřila fáze depresí a už nevstala.

JANA II

Mýtus 6: Duševně nemocní a ti, kteří se uzdravili (termín označuje ty, kteří byli efektivně léčeni), jsou pracovníky druhé kategorie

Rodina se začala více starat, dostala strach, co se s Janou děje. Jana začala chodit k psychiatřičce, ke které chodit nechtěla, přeci není blázen. Pak ale pochopila, že ji to pomáhá a začala na sobě pracovat.

Ve škole zůstala, ale domluvila si individuální plán, který se svou nemocí zvládá. Dostala invalidní důchod a snaží se dostudovat, aby měla povolání, které by chtěla, které by ji uživilo, a nemusela mít důchod. Důchod bere jako řešení nynější situace, ale ne jako příjem, který bude mít celý život a přestane se snažit.

Deprese a mánie se ji střídají, ale snaží se tyto stavy minimalizovat spolu s psychiatřičkou a psycholožkou, ke které začala chodit a která ji pomáhá se s touto nelehkou situací vyrovnat.

Ne vždy se jí to ale daří, tak jak by chtěla. Když jednou depresi vystřídala mánie, dokázala nemožné, v nejmenované velké bance si na svůj invalidní důchod půjčila dvě stě tisíc a rozdala je na charitu. "Byla jsem jako Ježíšek, rozdávala jsem dárky," vzpomíná. "Máte tisíc procent energie, je to skvělý pocit!"

Neplatila však splátky a instituce ji žalovala. Jana svéprávnosti zbavena nebyla, rodina se bála, jak soud dopadne. Pro Janu to dopadlo dobře. U soudu argumentovala tím, že byla ve stavu mánie, a soudní znalkyně, psychiatřička, to potvrdila. Nakonec musela zaplatit jen peníze půjčené a dostala splátkový kalendář.

Monika I

Mýtus 7: Lidé s psychiatrickými problémy nesnášejí stres na pracovišti

Monika to neměla nikdy moc lehké. Již od mládí trpí psychickým onemocněním a velmi rychle vylétla z domácího hnízda a začala se starat sama o sebe.

Bohužel ze začátku nebrala léky a byla velmi ovlivnitelná. Díky tomuto a dalším věcem se dostala k pasákovi, který ji zavřel do domu na severu Čech, kde ji nutil k prostituci a braní utišujících léků. Když se snažila utéct, většinou ji chytli a zbili. Nakonec se ji a její kolegyni podařilo utéct a poprosit muže na ulici, aby jim pomohl. Vrátila se domů a nechtěla vůbec vycházet z domu.

Rodina se ji bohužel nezastala a byla ráda, že si po nějaké době našla přítele a nové bydlení. Odstěhovala se do podnájmu a tam začala novou etapu svého života.

Díky své doktorce si zajistila invalidní důchod a zůstala doma. Přítel si našel v místě bydliště zaměstnání a ona se starala o domácnost. Po nějaké době se však Monice zhoršil stav a nemohla nic dělat. Celý den ležela v posteli a byla schopna si dojít udělat jen čaj a opět jít do postele a spát a spát a spát.

Monika II

Mýtus 8: Duševně nemocní a ti, kteří se uzdravili, jsou nebezpeční nebo agresivní

Nějakou dobu jim to fungovalo, přítel ji podporoval. Monika se z toho dostala a zase bylo dobře, ale stavy zhoršení se opakovaly a přítel to již přestal zvládat. Opustil ji. Měl na starost svoji práci, domácnost a ještě musel dávat pozor na Moniku, aby si něco neudělala nebo aby ji povzbudil alespoň k tomu, aby se šla dívat s ním na televizi.

Několik let byla jednou doma, podruhé v léčebně a stále se to opakovalo. Potkala nového přítele, který se rozešel se ženou a bydlel v podnájmu. Monika se k němu nastěhovala a začala ji ta lepší část života, jak se říká. Příklad stál před rozvodem, ale manželka za trvání jejich manželství nasekala tolik dluhů, že se bál, jak rozvod dopadne.

Manželka vyhrožovala, že všechno dostane ona a on bude platit dluhy. Monika toto stresové období nezvládla a opět se dostala do léčebny. Naštěstí potkala pracovníky VIDA centra a ti jí vysvětlili, že to takto nejde. Zkontaktovali s ní poradnu, kam její přítel došel a začal řešit svůj rozvod. Monika se uklidnila a její stav se zlepšil.

Martin I

Mýtus 9: Většina lidí s duševním onemocněním se nemůže léčit v komunitě, kde žije

I Martin byl dříve přesvědčen, že psychiatrie je něco opovrženíhodného, čemu je potřeba se vyhnout, že zabředne-li člověk do jejich spárů, že je to věc trvale negativní a že člověk dostává nálepku blázna, nenormálního člověka apod. Ale jak si pomoci, když vlastní síly nestačí, člověk sám na sobě pocituje, že se s jeho duší něco děje, připadá si nenormální, duše bolí. Pak nezbyvá nic jiného než psychiatra vyhledat a obzvlášť tady je pravidlo, čím déle, tím hůře.

Jenže člověk díky stigmatizaci v této oblasti se tomu brání. No, začátky byly krušné. Co tomu řekne rodina, okolí, v práci. Přišly pocity bázně, člověk se stává ještě více méněcenný, "špinavý". Naštěstí léčba byla celkem úspěšná, antidepresiva zabrala, vzchopil jsem se, nabyl přesvědčení, že stačí brát jen léky a bude dobře. Rodina-otec- naopak se ke mně začal chovat jinak, uznaleji, chápavěji. I svůj zdravotní stav jsem zneužil k tomu, že jsem opustil stávající zaměstnání, které mi nevyhovovalo, a nastoupil jinde.

V tom stávajícím pracuji až dodnes. Takže obávané špatné pohledy se nekonaly. Ale to byl jen začátek. Mé problémy se prohloubily, jen prášky v mé léčbě nepomohly. Byl jsem nucen nastoupit léčbu intenzivnější, v léčebně. Naštěstí pro mě na neurotické oddělení, kde se léčilo psychoterapií.

Léčba účinnější, leč BLÁZINEC!!! Ted už to o mě bude vědět kdekdo, natrvalo budu mít známku blázna. Sice při léčbě přišlo i na téma jak po odchodu a jak se bránit útokům, pohledu lidí na léčebnu, ale strach a obavy přetrvávaly. Člověk se s danou situací musel vyrovnat, ale pohledy okolí na psychiatrii byly velmi negativní.

Martin II

Mýtus 10: Duševní onemocnění není běžné

Musím ale říci, že okolí, které o mě vědělo, že jsem postižen psychiatrií - třeba kolegové v zaměstnání - se chovali shovívavě a ne opovržlivě, mé obavy byly celkem zbytečné. Ale mé obavy byly stále. A hlavně. Nikdo se se mnou ne bavil o tom, co jsem prožil. Jako kdyby se báli mi ublížit, chodili kolem mě po špičkách. I v rodině žádné dotazy, zda mi to prospělo, jak se cítím apod. Z dob léčení jsem se naučil o problémech mluvit, zjevovat své pocity a tak jsem nitky k odborníkům a psychoterapii nerozvázal.

Za dobu své léčby jsem léčebnu a psychoterapii prodělal několikrát se stále s lepšími a lepšími výsledky a okolí bylo stále shovívavé, jen moje přiznání si mého stavu, nemoci nepřicházelo. Vždy byly obavy a strach z přijetí okolí, dá se říci liché. Mám pocit, že jsem měl štěstí na lidi. A také možná jsem se choval asi normálně, i když mnohdy mé vnitřní pocity byly jiné. Záleželo mi na tom, jak mě vnímá okolí a tak jsem se často přetvářel, aby nebylo vidět, že se se mnou něco děje. Pak byli vždy udiveni, že jsem zase omarodil, na 2-4 měsíce "mizel".

Bohužel se mi také stalo to, co se hodně lidem stává, když přijdou do ataky. Vzal jsem rodinné peníze a koupil jsem si místo na zdi na cestě do práce, že tam budu lepit plakáty, abych mohl sdílet pocity s dalšími lidmi. Firma si peníze vzala a zažalovala mě o další peníze, které jsem již nezapltil. Tehdy mi moje nemoc pomohla. Psychiatr mi napsal znalecký posudek a u soudu jsem vyhrál. Nemusel jsem částku doplácat. Do dnes mi mrzí, že jsem utratil peníze rodiny a již je nedostaneme zpátky.

Martin III

Nebyl jsem na tom ještě tak dobře, abych toto ustál. Díky tomu a i jiným problémům jsem skončil, opět v léčebně. Poznatkem z té doby bylo, že lidi se chovají dle toho, jak se jim to hodí. A rádi si hledají bič na psa. Tenkrát byla pro mě moje psychiatrická minulost citlivou záležitostí a trvalo ještě dlouho, než jsem se se svou minulostí vyrovnal. Ale díky vyhranému soudu, díky psychiatrii a díky mému stále se lepšímu zlepšování zdravotního stavu se situace zlepšovala. Stále jsem ale i svým kamarádům i téměř ve vlastní rodině svou minulost tajil. Situace se změnila, až když jsem nastoupil pracovat na vedlejší pracovní poměr ve spol. VIDA, která pomáhá právě v destigmatizaci psychiatrie, pomáhá duševně

nemocným. I já jsem se stal pomocníkem duševně nemocným.

Svémi zkušenostmi a odbornými znalostmi, které jsem ve VIDĚ dostal, pomáhám druhým, ale i sám sobě. Už se nestydím o své minulosti mluvit, a pokud jsou ve společnosti ještě nějaká stigmata o psychiatrii, snažíme se je rozptýlit. K tomu ve VIDĚ slouží program Prevence, kde se otevřeně na různých místech - hlavně na školách o tématech psychiatrie mluví, vysvětluje, vypráví osobní příběhy a zkušenosti. Tím se vlastně snažím, aby stigma o psychiatrii přestalo být negativní a spojené s opovrhujícími pohledy.

Epilog

Během 13 let jsem byl 13x hospitalizován, průměrně 5 týdnů za rok, naštěstí ne na chronických pavilónech, Mé onemocnění přešlo ze schizofrenie v maniodepresivní psychózu. Jsem emočně labilní. Nevládám příliš kladné nebo záporné změny ve svém životě, mám problémy s financemi a organizací svého času včetně stanovení priorit ve svých činnostech.

Věřím, že nic v životě nepřichází náhodou. To, že jsem byl 2x zachráněn, považuji za zázrak a za znamení, abych se ve zbytku svého života pokusil naplnit jeho smysl a pomohl nacházet smysl bytí i dalším lidem s podobným osudem jako já.

VIDA z. s.

VIDA je zapsaný spolek, který smyslně využívá osobní zkušenost s duševním onemocněním v pomoci stejně handicapovaným lidem, jejich rodičům a příbuzným i široké veřejnosti. VIDA chce podporovat rozvoj uživatelského hnutí a proces destigmatizace osob s duševním onemocněním.

Záměr všech činností VIDA

Využít potenciál uživatelů péče o duševní zdraví, jejich důvěrné znalosti nemoci, léčby a životních situací duševně nemocného člověka. Dát uživatelům péče strukturovanou činnost, při níž by aktivně pomáhali a současně, skrze poskytování pomoci, se rehabilitovali. Napomáhat aktivizovat uživatelské hnutí.

Podat zejména uživatelům péče potřebné zasvěcené informace o léčbě a životě, o řešení rozličných zátěžových situací, které s sebou nemoc nese z pohledu toho, kdo sám tím vším prošel a ví tedy přesněji než profesionál, co se může stát a jaká řešení a postoje jsou nejschůdnější a současně životu a rehabilitaci nejpřínosnější (dobré zkušenosti).

Hlavní činnosti VIDA z. s.

- VIDA centra

8 poradenských center v ČR

- Brno, Jeseník, Kolín, Pardubice, Plzeň, Praha, Rakovník, Ústí nad Labem

Cílem je pomáhat lidem s duševním onemocněním, jejich rodinám a blízkým se orientovat v náročné životní situaci. Poradci VIDA center pomáhají orientovat uživatele služby prostřednictvím podpory, rad a informací na samostatné, aktivní a efektivní vyrovnání se s konkrétní tíživou situací. VIDA centra poskytují svoje služby během návštěvních hodin, ale také poskytují poradenství po telefonu a při výjezdech mobilních týmů do psychiatrických zařízení. Poradci VIDA centra nabízejí mimo jiné rozhovor s člověkem, který má vlastní zkušenost s nemocí. Nově od roku 2013 poskytují VIDA centra dluhové poradenství a besedy k finanční gramotnosti.

Cesty ke zdraví

Nový projekt ukazuje různé cesty ke zdraví, úzdravě či zotavení. Hledáme a podporujeme příklady dobré praxe.

Na: www.vidacr.cz/cesty-ke-zdravi/ najdete informace o vystoupení z nejruznějších závislostí a postupném převzetí zodpovědnosti za vlastní tělesné i duševní zdraví.

V roce 2014 jsme vydali překlad Příručky od Willa Halla: Průvodce bezpečnějším vysazováním psychiatrických léků. Lze stáhnout na:

www.vidacr.cz/ke-stazeni/

„Komu je rady, tomu je pomoci.“

Programy pro školy, fary a další, kdo má zájem

Nabídka besed a přednášek na téma: Jak se žije s duševním onemocněním. Klademe důraz na to, aby přednášející během svých přednášek prezentovali svou vlastní zkušenost s duševní nemocí a se službami pro lidi s duševní nemocí. Skupina přispívá svojí činností mimo jiné k destigmatizaci duševní nemoci a k informovanosti veřejnosti o dané problematice. Sekundárně má pozitivní vliv na členy skupiny, kteří jsou lidmi s duševní nemocí. Jejich působení v programu přispívá k jejich posílení sebevědomí, mají pocit užitečnosti a necítí se vyřazení ze společnosti. Někteří členové sami uvádí, že jim jejich činnost pomáhá vyrovnat se s nemocí, že mohou teď otevřeněji mluvit o své nemoci, dává jim to možnost perspektivy a začleňuje je.

Program mediální skupiny – MAJRA

Spolupráce na osvětových kampaních a příprava informačních materiálů, spolupráce s médií, natáčení krátkých dokumentů, sběr příběhů lidí s duševním onemocněním a vydávání je v tištěné podobě

Podpora uživatelských a svépomocných aktivit v ČR

- Asistenční a poradenská činnost uživatelským organizacím nebo svépomocným skupinám
- Seznámení se s fenoménem svépomoci
- Seznámení se se systémem péče o duševně nemocné a pomoci při rozhodování a sestavování pravidel

pro svépomocné skupiny

- Na začátku jde hlavně o možnost setkání, konzultací k různým problematickým situacím
- Podpora spolupráce mezi těmito organizacemi a skupinami

Participace

na systémových změnách

Spolupracujeme s: MZ ČR. Platforma pro transformaci systému péče o lidi s duševním onemocněním, Mise pro duševní zdraví, Koalice pro zdraví, Asociace komunitních služeb, MPSV ČR.

Adresář služeb pro lidi s duševním onemocněním v ČR

je k dispozici na www.vidacr.cz/ke-stazeni/

Prodej výrobků firmy Missiva spol. s r.o.

Naše finanční situace není veselá a hrozí, že budeme muset naše projekty, které fungují již 13 let zavřít, rozhodli jsme se s tím něco udělat. Začali jsme prodávat zboží - výrobky firmy Missiva spol. s r. o. A proč výrobky této firmy?

- je to česká firma
- má 18letou tradici
- výrobky jsou ekologicky šetrné a koncentrované
- jsou za přijatelné ceny
- jsou kvalitní a účinné
- firma se zabývá výrobou: mycích, čistících a pracích produktů. Navíc výrobu rozšířila o emulzní kosmetiku, potravinové doplňky, džusy a produkty s bylinnými výtažky.

Koupí některého z výrobků - **PŘÍMO OD NÁS** - získáte nejen skvělý a kvalitní výrobek, ale podpoříte také činnost našeho sdružení.

VIDA z. s.
V Horkách 12, 140 00 Praha 4
Číslo účtu: 215178359/0800

T: 233 372 668
E: vida@vidacr.cz
W: www.vidacr.cz

www.vidacr.cz

Dluhy
© VIDA z. s., 2016

Editor: Mgr. Mirka Podgorných
Jazykové korektury: Mgr. Jitka Štyblíková
Grafická úprava: Petr Prušek

Vydavatel: VIDA z. s., V Horkách 12, 140 00 Praha 4
Pořadí vydání: 1. Vydání

V publikaci byly použity ukázky z materiálů:
mediální skupiny MAJRA a z Programu pro školy
Brožura vznikla za finanční podpory Úřadu vlády ČR

PAVEL ČERNÝ

ÓDA NA ŽIVOT INVALIDNÍHO DŮCHODCE

Máme v jídle blahobyt.
Obýváme velký byt.
Chováme i králíka.
Bída se nás netýká.

Kouříme si cigára.
Důchodce, ten nefárá.
My jsme oba důchodci.
Co však říci nyní chci?

Bříško nyní roste mi.
Dobře je mi na Zemi.
Život, to je pohádka.
Mám všecko, ba i párátka.

Mám i různě oděvy.
Mlsně koukám na děvy.
Protože mám spoustu času,
tvořím neskutečnou krásu.
Ten, kdo touží verše psát,
musí život milovat.
Milovat a dát mu šanci
V extázi lásky, při divokém tanci.

Filmy, knihy, muzika.
Nuda se mě netýká.
Kavárny a restaurace:
Pít je veškerá má práce ...

Pavel Černý vydal již několik sbírek svých básní. Pokud máte zájem, napište si na email: vida@vidacr.cz, je možné Vám je zaslat. Každá sbírka stojí 140,- Kč + poštovné nebo osobní odběr.

© VIDA z.s., 2016
www.vidacr.cz